Sfinţii mucenici Fotie şi Anichit († 306)

(s.v. 12 august / s.n. 25 august)

Materiale despre Sfinţii mucenici Fotie şi Anichit:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-muc-Fotie-%C5%9Fi-Anichit-(%E2%80%A0-306)-(12-august)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Fotie+%C5%9Fi+Anichit

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Fotie+%C5%9Fi+Anichit

***

Sfinţii mucenici Fotie şi Anichit au pătimit în timpul împăratului Diocleţian (284-305). Anichit era slujbaş împărătesc, iar Fotie era nepotul său. Când Diocleţian îi chinuia pe creştini, Anichit, plin de dragoste pentru Hristos, a venit singur şi a mărturisit credinţa sa. În timp ce Anichit era supus la chinuri, Fotie, văzând puterea credinţei unchiului său, L-a mărturisit şi el pe Mântuitorul Iisus. Astfel, unchiul şi nepotul, Anichit şi Fotie, au primit cununa muceniciei.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 3
În această lună (august), ziua a douăsprezecea - Sfinţii mucenici Fotie şi Anichit; Sfântul cuvios Maxim mărturisitorul (Minei) 6
Canon de rugăciune către Sfinţii mucenici Fotie şi Anichit 27
Imnografie 35
Vieţile Sfinţilor - Sfinţii mucenici Anichit, Fotie şi cei împreună cu dânşii 37
Sfinții mucenici Fotie și Anichit - drumul spre sfințenie 41
Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor mucenici Fotie şi Anichit 42
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii mucenici Fotie şi Anichit 44
Sorin Ioniţe - Calendar Ortodox - Sfinţii mucenici Fotie şi Anichit; Duminica a 11-a după Rusalii (Pilda datornicului nemilostiv) 46
Proloage - Pomenirea Sfinţilor mucenici Fotie şi Anichit († 305) 48
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinţilor Anichit şi Fotie 50
Sfinţii Fotie şi Anichit (12 august) 52
Sfinţii mucenici Fotie şi Anichit, doctori fără de arginţi 55
Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Iviron 57
Icoane 59

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

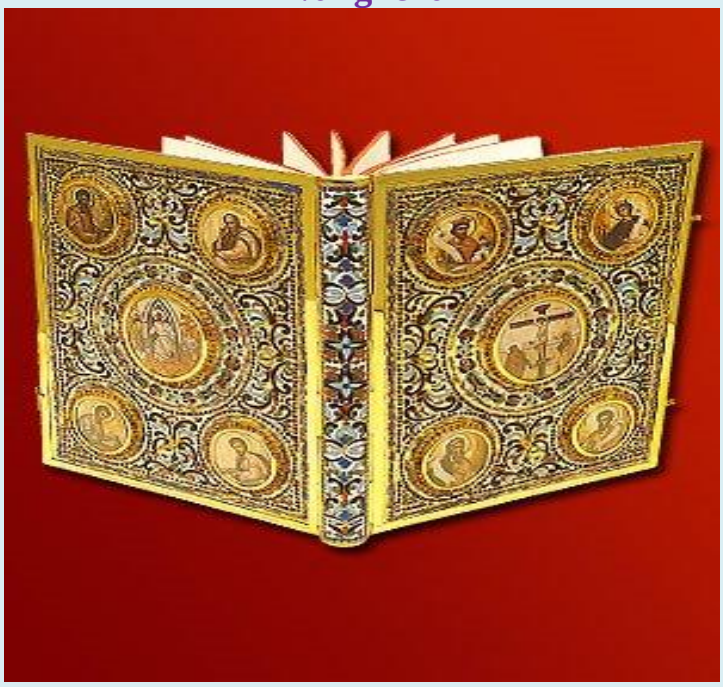

Ev. Luca 21, 12-19

Zis-a Domnul ucenicilor Săi:
12. Dar mai înainte de toate acestea îşi vor pune mâinile pe voi şi vă vor prigoni, predându-vă sinagogilor şi temniţelor, cu de-a sila ducându-vă la împăraţi şi la dregători din pricina numelui Meu.
13. Şi fi-va pentru voi aceasta prilej de mărturisire;

14. puneţi deci în inimile voastre să nu vă gândiţi de mai înainte ce veţi răspunde;
15. că Eu vă voi da gură şi înţelepciune căreia toţi potrivnicii voştri nu-i vor putea sta împotrivă, nici să-i răspundă.
16. Şi veţi fi predaţi şi de părinţi şi de fraţi şi de rudenii şi de prieteni şi vor ucide dintre voi,
17. şi de toţi veţi fi urâţi din pricina numelui Meu;
18. dar păr din capul vostru nu va pieri.
19. Întru răbdarea voastră vă veţi dobândi sufletele.

Ev. Matei 10, 16-22

Zis-a Domnul ucenicilor Săi:
16. Iată, Eu vă trimit ca pe nişte oi în mijlocul lupilor; fiţi dar înţelepţi ca şerpii şi blânzi ca porumbeii.
17. Feriţi-vă de oameni, căci vă vor da pe mâna soboarelor şi în sinagogile lor vă vor biciui.
18. Din pricina Mea veţi fi duşi înaintea conducătorilor şi a regilor, ca să le fiţi mărturie lor şi păgânilor.
19. Iar când vă vor da în mâna lor, nu vă îngrijoraţi de cum sau ce veţi vorbi, că în ceasul acela vi se va da vouă ce să vorbiţi;
20. fiindcă nu voi sunteţi cei ce vorbiţi, ci Duhul Tatălui vostru este Cel ce grăieşte întru voi.
21. Şi va da frate pe frate la moarte şi tată pe fiu şi se vor scula copiii împotriva părinţilor şi-i vor ucide.
22. Şi veţi fi urâţi de toţi din pricina numelui Meu; dar cel ce va răbda până la sfârşit, acela se va mântui.

Apostol

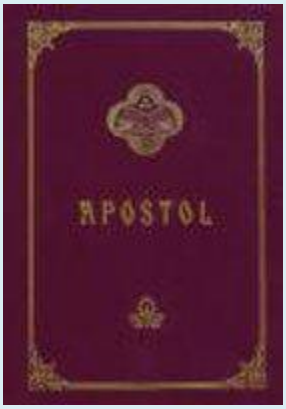

Epistola către Evrei Sfântului apostol Pavel

Evrei 12, 1-10

1. Astfel că şi noi, având împrejuru-ne atâta nor de martori, să lepădăm tot ceea ce îngreuiază şi tot păcatul ce cu uşurinţă ne împresoară şi cu stăruinţă să alergăm la întrecerea ce ne stă înainte,
2. cu ochii ţintă la Cel ce începe credinţa şi o desăvârşeşte, la Iisus, Cel ce în locul bucuriei care-I stătea înainte a îndurat crucea, în dispreţul ruşinii şi a şezut de-a dreapta tronului lui Dumnezeu.
3. Gândiţi-vă dar la Cel ce asupră-Şi a răbdat de la păcătoşi o astfel de împotrivire, ca să nu vă lăsaţi pradă oboselii prin slăbirea sufletelor voastre.
4. Voi încă nu v-aţi împotrivit până la sânge luptându-vă cu păcatul
5. şi aţi uitat îndemnul care vă vorbeşte ca unor fii: Fiul meu, nu dispreţui certarea Domnului, nici nu te descuraja atunci când El te mustră;
6. căci Domnul îl ceartă pe cel pe care-l iubeşte şi-l bate pe fiul căruia-i poartă de grijă.
7. Dacă e să îndurați, e pentru certarea voastră; Dumnezeu Se poartă cu voi precum cu nişte fii. Şi care este fiul pe care tatăl său nu-l ceartă?
8. Dar dacă voi sunteţi scutiţi de această certare de care toţi au avut parte, atunci sunteţi copii nelegitimi, iar nu fii.
9. Pe de altă parte, noi i-am avut pe părinţii noştri după trup care să ne certe şi pe care i-am respectat; oare nu cu atât mai mult ne vom supune Tatălui duhurilor şi prin aceasta să trăim?
10. Pentru că ei ne pedepseau pentru puţine zile, după cum li se părea lor, dar Acesta spre folosul nostru o face, ca să ne împărtăşim de sfinţenia Lui.

În această lună (august), ziua a douăsprezecea - Sfinţii mucenici Fotie şi Anichit; Sfântul cuvios Maxim mărturisitorul (Minei)

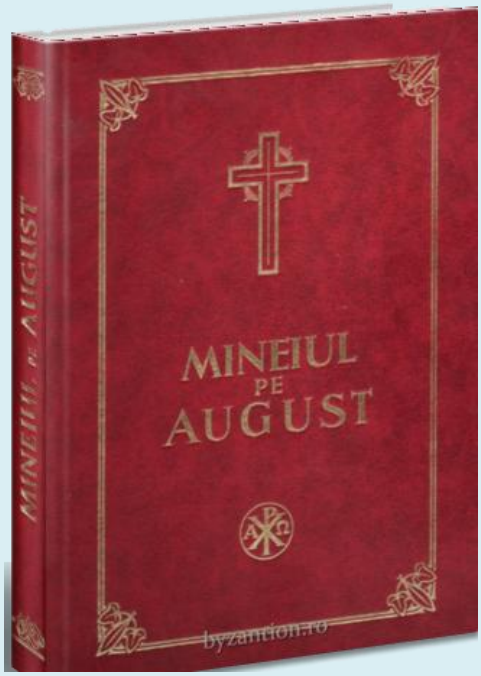

În această zi se cântă slujba cuviosului părintelui nostru Maxim, mărturisitorul pentru că în ziua de 13 se odovăieşte praznicul Schimbării la faţă a Domnului nostru Iisus Hristos.

La Vecernie

La Doamne strigat-am... Stihirile pe 6, ale Sfinţilor mucenici 3 şi ale cuviosului 3.

Stihirile mucenicilor, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn celor ce...

De foc nu v-aţi temut, nici de uneltele cele tăietoare, nici de mânia cea dobitocească a nebunului judecător, nici de năvălirile leilor, nici de fierberile căldărilor, nici de tăierile mădularelor, nici de hotărârea cea amară a morţii, care v-a făcut pe voi fără de moarte, şi v-a trimis cu bună mărire către Dumnezeu cel fără de moarte, vitejilor pătimitori.

Primit-aţi sfârşitul cel prea fericit, şi întru tot cinstit, şi dorit de cei vrednici, şi nădejdile cele veşnice prea vitejilor, şi ne izvorâţi nouă pâraie de minuni, care ridică

arsura patimilor din suflet şi din trup, a celor ce cu bună credinţă, pururea săvârşesc pomenirea voastră cea de peste an, prea lăudaţilor.

Fotie cel prea mărit, şi de Dumnezeu înţeleptul Anichit, doimea cea prea aleasă, cu strălucirile Treimii fiind prea strălucită, şi prea înfrumuseţată cu frumuseţile rănilor, împreună cu îngerii pururea se bucură, şi celor ce cu credinţă prăznuiesc prea slăvită şi sfinţită pătimirea lor, le dau luminare şi milă.

Alte **Stihiri** ale cuviosului, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Pe Cel ce S-a făcut Om pentru milostivire precum bine a voit, înţelegându-se în două voiri şi lucrări L-ai propovăduit cuvioase Maxime, astupând gurile cele fără de uşă ale celor spurcaţi, care părtineau înşelăciunii, celei de o voire şi de o lucrare prin asuprirea diavolului care izvodise răutatea.

Cu vinele dogmelor tale, părinte Maxime, ai sugrumat pe Pir bârfitorul cel cu înţelegerea rea, şi ai suferit goniri şi scârbe, bătându-te foarte, pururea pomenite, şi tăindu-ţi-se limba şi mâna cea dumnezeiască, care se ridica pururea către Dumnezeu, cu care scriind săvârşeai dogmele cele prea înalte.

Limba ta cea sfântă fericite ascuţindu-se de Duhul, s-a făcut ca o trestie degrab scriitorului, frumos scriind cu duhul în lespezile inimilor noastre legea bunătăţilor celor dumnezeieşti, şi adeverinţa dogmelor, şi întruparea Celui ce a voit să se arate oamenilor în două fiinţe şi întru un Ipostas.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a cuviosului, glasul al 8-lea*

Mulţimile călugărilor, pe tine îndreptătorul te cinstim, Maxime părintele nostru; că prin tine pe cărarea cea dreaptă, cu adevărat a umbla am cunoscut. Fericit eşti că lui Hristos ai slujit, şi puterea vrăjmaşului ai biruit, cela ce eşti cu îngerii împreună vorbitor, cu drepţii şi cu cuvioşii împreună locuitor; cu care roagă-te Domnului, să miluiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului, asemenea*

Norul cel luminos al Schimbării la faţă, a primenit negura legii, în care Moise şi Ilie fiind, şi învrednicindu-se slavei celei mai presus de lumină, grăiau lui Dumnezeu: Tu eşti Dumnezeul nostru, Împăratul veacurilor.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

În muntele Taborului cu osârdie să ne apropiem, ca să vedem slava Împăratului tuturor, a lui Hristos Mântuitorului nostru.

Stih: Ale Tale sunt cerurile şi al Tău este pământul.

Arătatu-te-ai împreună cu Moise şi cu Ilie, Mântuitorul meu, şi cu prea aleşii ucenici, în muntele Taborului, mai mult decât soarele strălucind.

Stih: Taborul și Ermonul întru numele Tău se vor bucura.

Verhovnicii apostolilor, auzeau glasul cel părintesc, care adeverea slava Ta, Mântuitorule al meu, şi cu faţa la pământ au căzut.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

Prea cuvioase părinte Maxime, în tot pământul a ieşit vestea isprăvilor tale; pentru aceasta în ceruri ai aflat plata ostenelilor tale, taberele drăceşti ai pierdut, Cetele îngereşti ai ajuns, a căror viaţă fără prihană ai urmat, îndrăznire având către Dumnezeu, cere pace sufletelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului, glasul al 5-lea*

Rază subţire a Dumnezeirii Tale descoperind Hristoase, celora ce împreună se suise cu tine în munte, slavei tale celei mai presus de lume părtaşi i-ai făcut. Pentru aceasta cu uimire au strigat: Bine este nouă a fi aicea, cu care şi noi în veci, Te lăudăm pe Tine Hristoase Mântuitorule, cel ce Te-ai schimbat la faţă.

Tropar, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *al cuviosului, glasul al 8-lea*

Îndreptătorule al Ortodoxiei, învăţătorule al dreptei cinstiri de Dumnezeu şi al curăţiei şi luminătorule al lumii, podoaba călugărilor cea de Dumnezeu insuflată Maxime, înţelepte, cu învăţăturile tale pe toţi i-ai luminat. Alăută duhovnicească, roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *al praznicului*

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul praznicului o dată şi al mucenicilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *al cuviosului.* ***Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor,*** *al praznicului*

După întâia Catismă, **Sedealna**, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Schimbarea omenească ce va să fie întru a două şi înfricoşată venirea Ta cu slavă, arătându-o Mântuitorule, în muntele Taborului Te-ai schimbat la faţă. Ilie şi Moise au grăit către Tine, şi trei ucenici, pe care împreună i-ai chemat; care văzând Stăpâne slava Ta, de strălucirea Ta s-au spăimântat, cela ce ai arătat atunci acelora lumina Ta, luminează sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *iarăşi aceasta*

După a două Catismă, **Sedealna**, glasul şi Podobie aceleaşi.

În muntele Taborului schimbându-te la faţă, nor luminos întins ca un cort, pe apostoli cu slava Ta i-a acoperit. Pentru aceasta şi în jos la pământ se uitau, neputând răbda să vadă strălucirea slavei celei neapropiate a feţei Tale, Mântuitorule Hristoase Dumnezeule, Cela ce eşti fără de început, care ai arătat atunci acelora lumina Ta, luminează sufletele noastre

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *iarăşi aceasta*

Canoanele cel de al doilea al praznicului, cu Irmosul pe 6 şi ale Sfinţilor două, pe 8.

Canonul mucenicilor

facere a lui Iosif

Cântarea 1

Irmos: Adâncul Mării Roşii, cu urme neudate, pedestru trecându-I Israel cel de demult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Răbdând durerile trupului, prea lăudaţilor, cu prea puternică credinţă a cugetului, cu bucurie v-aţi mutat la viaţa cea fără de durere, rugându-vă pururea pentru noi.

Cu dumnezeieştile arme ale credinţei îngrădindu-te Anichite, vitejeşte ai mers spre împleticirea vrăjmaşilor celor fără trup, şi cu puterea cea dumnezeiască ai prăpădit taberele acestora.

Luminându-te de dumnezeiască înţelegere ai ruşinat bârfirea ritorilor, şi mintea cea neiscusită a elinilor, şi pe sine-ţi cu totul te-ai dat spre pătimire, mărite Anichite.

A Născătoarei

Fecioară şi mai-nainte de naştere, şi după naştere cu adevărat, te-ai arătat prea curată, căci mai presus de cuvânt, ai născut pe Dumnezeu, cel ce a încununat pe sfinţii mucenici ce au pătimit.

Alt Canon, al cuviosului Maxim

facere a lui Ioan monahul

Cântarea 1

Irmos: Să cântăm Domnului, celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, că S-a prea slăvit.

Din limba ta cea de miere curgătoare şi dulce, tot darul duhului cel de Dumnezeu insuflat pică-l întru mine dumnezeiescule Maxime.

Foc arzător te-ai arătat fericite asupra eresurilor, pentru că cu râvna Duhului pe acestea ca pe o trestie le-ai mistuit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ieşit-a dobitocească dogmă de o voire din voinţă păgânească, dar s-a mustrat părinte cu cuvintele tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Lăudămu-te pe tine prea curată Născătoare de Dumnezeu, care întrupat ai născut pe prea veşnicul şi prea dumnezeiescul Cuvânt, mai presus de fire şi mai presus de dumnezei.

Canonul mucenicilor

Cântarea a 3-a

Irmos: Se veseleşte de Tine Biserica Ta, Hristoase, strigând: Tu eşti Puterea mea, Doamne şi Scăparea şi Întărirea mea.

Cu ajutorul lui Hristos, biruind oştirile vrăjmaşului, ai primit cunună de biruinţă mucenice Anichite purtătorule de chinuri.

Mucenicii lui Hristos, n-au purtat grijă de trup ca de un stricăcios, şi cu minte vitejească au suferit muncile cele cumplite.

Umplându-vă de apele cele făcătoare de viaţă, înţelepţilor mucenici, cu curgerile sângiurilor aţi încetat curgerile cele tulburătoare ale înşelăciunii.

A Născătoarei

Domnul cel ce locuieşte în ceruri, S-a sălăşluit în pântecele tău Născătoare de Dumnezeu, şi a gonit de la noi toată înşelăciunea.

Alt Canon, al cuviosului Maxim

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti Întărirea celor ce...

Arătatu-te-ai Maxime mare şi prea adevărat propovăduitor, al credinţei ortodoxe a lui Hristos, şi mucenic prin sânge.

Fericite Maxime, tu prin pustnicie, te-ai făcut lui Dumnezeu cuviincioasă şi înţeleaptă sălăşluire a filozofiei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca nişte râuri a izvorât limba ta, dogmele lui Hristos cele ortodoxe, Maxime prea fericite, hrănitule al înţelepciunii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe tine toţi creştinii te avem scăpare şi zid al nostru, pe tine te doxologim fără tăcere, Prealăudată.

Irmosul: Tu eşti Întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne; Tu eşti Lumina celor întunecaţi şi pe Tine te laudă duhul meu.

Condacul şi Icosul praznicului.

Condacul cuviosului, glasul al 6-lea:

Podobie: Rânduiala cea pentru...

Lumina cea întreit strălucitoare sălăşluindu-se în sufletul tău, te-a arătat vas ales pe tine, prea fericite; căci luminos arăţi marginilor cele dumnezeieşti şi arătarea înţelegerilor celor cu anevoie înţelese, Maxime fericite, luminat propovăduind tuturor pe Treimea cea mai presus de fiinţă şi fără de început.

Icos: Temeiul preoţilor, treapta învăţăturilor, trâmbiţa înţelepciunii, înălţarea mucenicilor, întărirea credincioşilor, Maxim cel minunat, a răsărit lumii prin dumnezeiască pomenirea sa astăzi, deci sculaţi-vă toţi spre strălucirea lui, îndrăzneala şi râvna lăudându-i, care a arătat el pentru buna credinţă. Pentru care întru adevăr, tare păstor peste turmă s-a rânduit împotriva lupilor, pe care surpându-i cu cununi de

biruinţă s-a încununat, propovăduind tuturor luminat pe Treimea cea mai presus de fiinţă şi fără de început.

Sedealna mucenicilor, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Purtătorilor de chinuri, prin răbdarea celor cumplite înălţările vrăjmaşilor surpându-le, v-aţi sălăşluit în ceruri bucurându-vă, Fotie pururea mărite şi fericite Anichite. Pentru aceasta vă fericiţi în veacul veacului, rugându-vă lui Hristos, pentru noi cei ce săvârşim pomenirile voastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a cuviosului, glasul al 3-lea*

Podobie: De frumuseţea fecioriei Tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce Ţie? Ce te voi numi pe Tine ? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig Ţie: Bucură-te, Ceea ce eşti cu daruri dăruită!

Isprăvile petrecerii tale, cu adevărat luminează paşii tuturor, celor ce cu credinţă urmează ţie, părinte Maxime. Pentru aceea cu rugăciunile tale fericite, pe cei ce din dragoste pururea te fericesc pe tine, păzeşte-i de toată strâmtorarea, rugând pe Hristos cel Bun, vrednicule de minune.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului, glasul* şi Podobia asemenea.

În muntele Taborului schimbându-te la faţă Cuvinte al lui Dumnezeu, precum s-a putut ai arătat ucenicilor Tăi strălucirea slavei Tale celei dumnezeieşti, cu care luminându-ne şi noi, Te lăudăm pe Tine, unule neschimbate şi fără de moarte Doamne, şi cu credinţă strigăm către Tine: Slavă Hristoase, Împărăţiei Tale.

Canonul mucenicilor

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine, Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială precum se cuvine, grăind: Slavă puterii Tale, Doamne.

Aprinzându-vă de dragostea lui Dumnezeu, cu osârdie aţi intrat în văpaia focului, rămânând nearşi cu roua Duhului, nebiruiţilor mucenici, dumnezeieştilor mijlocitori pentru sufletele noastre.

Prin feluri de chipuri zgâriindu-se pătimitorii, s-au lepădat de trup, căci cu toată mintea priveau spre Dumnezeu, care prin credinţă le da lor răbdare.

Ca nişte turnuri prea tari ale bunei credinţe, zidurile vrăjmaşului le-aţi surpat, şi v-aţi făcut cetăţeni cetăţii celei dumnezeieşti, mucenicilor strigând: Slavă puterii Tale, Doamne.

Nu aţi dormitat mucenicilor cu dormitarea păgânătăţii, ci cu dumnezeiască priveghere, prin dar aţi ridicat la lumina cunoştinţei de Dumnezeu, pe cei ce dormeau totdeauna în moarte.

A Născătoarei

Ca o frumoasă ai născut pe cel frumos, Maică Fecioară prea curată, care prea frumoşi a arătat pe mucenicii care tare au pătimit, şi au risipit nedumnezeirea.

Alt Canon, al cuviosului Maxim

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Pământenii te cinstesc pe tine, şi Cetele cereşti se minunează de tine, căci prin iubirea înţelepciunii, ca un fără de trup te-ai arătat părinte Maxime.

Crud este muncitorul, dar răbdarea ta este neînfricoşată. Pentru aceasta tu te-ai fericit, iar acesta s-a prăpădit, părinte Maxime.

Doimea ucenicilor cea prea fericită, împreună a pătimit cu tine Maxime, arătându-se dimpreună părtaşi chinurilor, pentru care şi darul deopotrivă a dobândit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu curgerea sângelui tău adăpându-se Biserica lui Hristos, înfloreşte părintească dogma dumnezeieştii tale seminţe, cuvioase Maxime.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Holdă nearată, care ai odrăslit Spicul cel de viață făcător, care dă lumii viață, Născătoare de Dumnezeu mântuieşte pe cei ce te laudă pe tine.

Canonul mucenicilor

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci din întunericul necunoştinţei pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

De mulţimea de bătăi omorându-se trupul tău Anichite, cu cuviinţă ţi-a pricinuit neîmbătrânită şi nemuritoare viață, prea fericite.

Făcutu-te-ai nemistuit de focul cel arzător, o Fotie părtaşule al luminii celei dumnezeieşti, şi fiule adevărat al zilei celei neapuse.

Mucenicii cei măriţi, cu tot sufletul dorind de veselia celor veşnice, cu totul au lepădat cele trecătoare.

A Născătoarei

Cine poate a tâlcui taina ta o Stăpână de Dumnezeu Născătoare ? Căci pe Dumnezeu negrăit L-ai născut mai presus de minte şi de cuvânt.

Alt Canon, al cuviosului Maxim

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strigăm ţie...

Maxim cel ce a adunat cunoştinţa celor pământeşti şi a celor cereşti, după dreptate se numeşte filozof.

Prin dragostea înţelepciunii celei mai bune, următor prea ales te-ai arătat lui Hristos, pururea mărite Maxime.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prin nebunia tiranului izgonit te-ai făcut, dar ai aflat mângâiere pe Hristos, Maxime fericite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Alină valul cel nestatornic al patimilor mele, ceea ce ai născut pe Dumnezeu ocârmuitorul şi Domnul.

Canonul mucenicilor

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie, Doamne, cu glas de laudă strigă către Tine, Biserica curăţindu-se de spurcatul sânge al demonilor, cu Sângele cel curs, prin milostivire, din coasta Ta.

Zgâriindu-te fără de milă te-ai înălţat pe lemn, lepădând greutatea omorâciunii, îmbrăcându-te din Cer cu podoabă dumnezeiască, mucenice Anichite.

Când erau tare legaţi sfinţii, au rupt legăturile înşelăciunii, şi cu dumnezeieşti lanţurile suferinţei şi ale răbdării, au sugrumat pe părtinitorul întunericului.

Ca nişte mari luminători v-aţi arătat, luminând toată făptura cu strălucirile tămăduirilor, şi cu razele nevoinţelor celor dumnezeieşti, purtătorilor de chinuri ai lui Hristos viteji.

A Născătoarei

Peste legile firii Preacurată ai născut pe adevăratul puitorul legii, pe care roagă-L ca să miluiască sufletul meu, cel biruit de legea păcatului, şi să mă mântuiască.

Alt Canon, al cuviosului Maxim

Cântarea a 6-a

Irmos: Haină luminoasă dă-mi mie…

Aducând lui Dumnezeu rugăciune neîncetată purtătorule de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi din patimi, şi din stricăciunea sufletului şi a trupului.

Tot izvorul eresului cel noroios se usucă, îngrădindu-se de dulceaţa limbii tale, pururea mărite Maxime.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Curăţeşte-mă unule Bunule Hristoase pe mine, şi cu rugăciunile cuviosului tău Maxim, izvorăşte întru inima mea izvorul darului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ceea ce prin cuvânt singură ai născut cu trup pe Cuvântul, rugămu-ne: Mântuieşte din cursele vrăjmaşului sufletele noastre.

Irmosul: Haină luminoasă dă-mi mie, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, Mult Milostive Hristoase, Dumnezeul nostru.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Pe dumnezeieştii ostaşi să-i lăudăm credincioşii; perechea slavei lui Hristos cu cântări să o cinstim, şi ca pe nişte tari propovăduitori ai bunei cinstiri, şi iubitori de Dumnezeu cu adevărat, toţi iubitorii de nevoinţă întru laude de cântări să-i încununăm pe dânşii.

Icos: Fiind pământ şi cenuşă, şi putrejune şi vierme, prin urâte şi spurcate fapte şi cugete, te rog pe tine unule Iubitorule de oameni, şi la Tine cad ca să mă curăţeşti pe mine cu buretele îndurărilor Tale, Hristoase, de întinăciunea ce am adunat cu lucrurile şi cu cuvintele. Şi cu strălucirea darului Tău să luminezi întunecată mintea mea, ca după vrednicie Mântuitorule spunând împotrivirea mucenicilor, întru laude de cântări să-i încununezi pe dânşii.

Sinaxar

Întru această lună, în ziua a doisprezecea, pomenirea Sfinţilor mucenici Fotie şi Anichit.

Stih: Pe Anichit şi pe Fotie împreună focul îi topeşte,
Pe care casa luminii ca pe nebiruiţi îi sălăşluieşte.
Fotie şi Anichit în a douăsprezecea zi,

Prin arderea focului se săvârşi.

Aceştia au fost în zilele împăratului Diocleţian. Deci Sfântul Fotie era nepot Sfântului Anichit. Şi făcând Diocleţian în Nicomidia vorbă împotriva creştinilor cu răspunsuri şi cu laude, fiind de faţă tot sfatul sinclitului, şi punând la mijloc mulţime de unelte de munci, şi îngrozind că în tot felul va strica pe cei ce vor chema numele lui Hristos, şi cum că va izgoni pe creştini din tot locul, şi hulind foarte împotriva slavei Unuia-Născut Fiului lui Dumnezeu, unde atuncea fiind de faţă Sfântul mucenic al lui Hristos, Anichit, nu se spăimântă de înfricoşările tiranului, ci se mărturisi pe sine cu îndrăzneală că este creştin, ocărând rătăcirea idolilor, şi zicând că sunt surzi şi nesimțitori, cei ce se închină lor şi-i cinstesc.

Pentru care cuvinte puse de-l bătu cu vine de bou, atâta, câţi s-a rupt cărnurile de i se vedeau oasele. După aceea deteră drumul asupra lui unui leu, pe care văzându-l sfântul, unde răcnea tare cu groază, şi cu mare şi mânioasă pornire, s-a spăimântat. Iar leul apropiindu-se de dânsul, se arătă mai blând de cum ar fi fost o oaie, şi ca şi cum i-ar fi fost milă de sfântul, ştergea ca şi cu un burete cu piciorul său cel drept, sudoarea ce curgea pe obrazul sfântului de frică; atunci dar mucenicul trimiţând mulțumire la Dumnezeu, la sfârşitul rugăciunii sale, s-a făcut cutremur, şi de cutremur căzând idolul lui Iraclie, se făcu ca praful, şi căzând şi o parte a cetăţii Nicomidiei, a omorât pe mulți din elini.

Deci poruncind împăratul să i se taie capul, şi de vreme ce muncitorul acela şi ucigaşul ce vrea să-l piarză, rămase înlemnit, neputând mâna lui să aducă sabia, schimbă tiranul judecata, şi legă pe sfântul la o roată, dându-i foc dedesubt, de care rupându-i-se carnea şi arzând, se rugă la Dumnezeu, de se rupseră legăturile, şi stătu roata, şi se stinse focul.

Atuncea şi nepotul său Fotie, alergând la dânsul, îl îmbrăţişă, tată şi unchi numindu-l, deci legându-l şi pe el împreună cu sfântul în legături de fier, au fost băgaţi amândoi în temniţă.

După aceea scoţându-i au fost strujiţi şi arşi, şi împroşcaţi cu pietre la privelişte de norod, şi fiind păzit nevătămaţi de atâtea rele, au fost legaţi cu picioarele de lemne, şi s-a poruncit să fie târâţi de cai sălbatici. Şi după aceea iarăşi au fost bătuţi rău, şi frecaţi pe răni cu sare amestecată cu oţet; şi aşa au fost osândiţi să zacă trei ani în temniţă, necăutaţi şi neîngrijiţi.
Şi după ce se uscară întru atâta, aprinse tiranul baia ce-i zic a lui Antonin, şi-i închise într-însa trei zile, care crăpând prin locurile cele ascunse, din rugăciunea

sfinţilor, şi desfăcându-se unde era tăria ei, ieşi multă apă, cât se afla ei în loc ca acela răcoros, iar nu ars nici cu foc.

Deci după acestea se meşteşugi Diocleţian, şi făcu un cuptor ca o honie, întărindu-l pe nişte stâlpi de fier, în care băgându-i, îşi primiră sfârşitul chinuirii, lor şi cununile biruinţei.

Însă spun că, atunci când i-au băgat în cuptor au fost cu suflet trei zile, şi trăgându-le trupurile afară din cuptor cu ostii de fier, erau întregi, nefiind arşi de foc nici la păr.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici Pamfil şi Capiton, care de sabie s-au săvârşit.

Stih: Cei ce zac pe pământ, şi cu sânge prăfuit sunt amestecaţi,
Pamfil şi Capiton de sabie sunt tăiaţi.

Tot în această zi, prea cuvioşii Serghie şi Ştefan, care cu pace s-au săvârşit.

Stih: Lui Serghie şi Ştefan deopotrivă le sunt sudorile,
Şi dar după cuviinţă, de asemenea şi cununile.

Tot în această zi, cuviosul Palamon, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Palamon şi-a dat sufletul în palmele lui Dumnezeu cu mărire,
Neţinut arătându-se, de palmele cele de suflet vătămătoare.

Tot în această zi, Sfinţii doisprezece mucenici cei din ostaşii care criteni fiind, de sabie s-au săvârşit.

Stih: Număr de mucenici din Crit prin sabie se nevoiesc,
Cari întocmai la număr cu ucenicii lui Hristos se găsesc.

Tot în această zi, cuviosul Castor, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Marele Castor, dumnezeiescul fitil s-a stins,
Lăsându-şi viaţa, precum untuldelemn în foc fiind aprins.

Tot în această zi, Sfinţii treizeci şi trei de mucenici cei din Palestina, care prin foc s-au săvârşit.

Stih: Întărită oarecare ostăşie şi împreună într-armare nu mică,
De sabie căzând, oştile drăceşti le surpă.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul mucenicilor

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii lui Avraam oarecând în Babilon, văpaia cuptorului au călcat, cu laude cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Săvârşind lupta cea străină, măriţilor, cu adevărat străini v-aţi arătat de cugetările trupului şi împreună cetăţeni cu îngerii, şi împreună moştenitori cu Hristos, mucenici cei cu nume mare.

Cu suferirea şi cu răbdarea, aţi biruit vrăjmăşiile tuturor vrăjmaşilor celor fără Dumnezeu, şi făcându-vă străluciţi cu durerile, v-aţi mutat către Lumina cea neapusă, pururea pomeniţilor.

Prea lăudaţii mucenici făcându-se Biserică Treimii celei mai presus de dumnezei, vitejeşte la pământ au surpat stâlpii şi bisericile celor fără de Dumnezeu, şi către Biserica cea cerească s-au mutat bucurându-se.

A Născătoarei

Ca o mai desfătată decât cerurile, mai presus de minte ai primit pe Cuvântul cel ce nu încape nicăirea, care întru lărgimea vieţii celei dumnezeieşti, bagă pe cei ce călătoresc pe calea cea prea strâmtă, prea curată Fecioară.

Alt Canon, al cuviosului Maxim

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon, oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.
O fire a Treimii ai zis, o voire, o lucrare; iar ale lui Dumnezeu, celui ce S-a întrupat, două firi, două voiri şi două lucrări ai propovăduit, strigând: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Nu două voiri despărţite, prin împotrivirea minţii, ci mai ales despărţite cu felurimea cea firească ai propovăduit părinte, strigând: Dumnezeule al părinţilor, bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ţinând dumnezeieştile tale cuvinte părinte ca pe un stâlp al Ortodoxiei, cinstim pe Unul din Treime în două firi şi în două voiri, strigând: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ştiind două lucrări părinte, ale lui Dumnezeu, celui ce S-a întrupat pentru milostivire, două voiri singure stăpânitoare învăţându-ne de la tine cântăm: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Canonul mucenicilor

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi Daniel în groapă, gurile leilor cele deschise le-a închis iar puterea focului au stins-o, încingându-se cu fapta bună, tinerii cei iubitori de dreapta cinstire de Dumnezeu, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Minte vitejească arătând, înţelepţilor, de năvălirile fiarelor nu v-aţi spăimântat, de fierberile căldărilor nu v-aţi înfricoşat, nici de tăierile mădularelor, şi nici de chinurile muncilor, strigând: Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul.

Patimile credincioşilor vindecaţi prin patimile voastre, sfinţilor, închipuind patima cea fericită şi bolile le curăţiţi, şi goniţi duhurile cele cumplite, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe DomnuL

Prea frumoasă doimea pătimitorilor, a mărturisit pe Treimea cea nezidită, şi cu adevărat a pierdut tabăra cea nenumărată a vrăjmaşilor, şi s-a împreunat cu mulţimile cele înţelegătoare, cântând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

A Născătoarei

Preasfântă Fecioară, care ai născut pe Sfântul Dumnezeu, cel ce cu darul a încununat pe Sfinţii mucenici, izbăveşte-ne şi ne sfinţeşte pe noi, care cu osârdie cântăm: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Alt Canon, al cuviosului Maxim

Cântarea a 8-a

Irmos: Cei ce s-au făcut cu darul...

Cu totul iubind pe Cel ce a iubit neamul omenesc, ţi-ai ridicat Crucea, fericite, şi cu Dânsul dimpreună te-ai răstignit, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile pe Domnul, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Înstrăinându-te, fericite, de toată pofta cea purtătoare de moarte, te-ai făcut pe sineţi cu totul neîntinată oglindă dumnezeiască, cântând: Binecuvântaţi toate lucrurile pe Domnul, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

De cruzimea neîmblânzitului şi răului credincios tiran nu te-ai îngrozit, ci ca un turn al Ortodoxiei ai stătut neplecat şi neclintit, cântând: Binecuvântaţi toate lucrurile pe Domnul, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Primind rază purtătoare de viaţă dintru o Dumnezeire cu trei Ipostasuri, te-ai arătat soare celor dintru întuneric şi celor rătăciţi, cântând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Arătatu-te-ai Fecioară fiică lui Adam celui căzut, iar lui Dumnezeu Maică, celui ce a înnoit fiinţa mea, pe care toate lucrurile Îl lăudăm ca pe Domnul, şi-L prea înălţăm întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Cei ce s-au făcut cu darul tău biruitori tiranului şi văpăii, tinerii cei ce au păzit foarte poruncile tale, au strigat: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Canonul mucenicilor

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine, Fecioară, munte netăiat, S-a tăiat, adunând firile cele osebite pentru aceasta bucurându-ne, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Iată ziua cea strălucită şi purtătoare de lumină, şi plină de dar a dumnezeiescului Fotie şi a lui Anichit a strălucit, luminând pe toţi cei ce cinstesc într-însa patimile lor, cele cu raze luminoase.

Arătatu-v-aţi ca nişte jăratece, arzând toată materia răutăţii; arătatu-v-aţi ca nişte cinstiţi miei, de bunăvoie junghiindu-vă, şi Mielului celui ce ridică păcatele lumii aducându-vă.

Rănile voastre purtătorilor de chinuri, şi patimile şi durerile, şi răbdarea cea mai presus de minte, şi luptele şi săvârşirea cu prea bună slăvire mărindu-le, astăzi toţi ne veselim.

Purtătorii de chinuri cei frumoşi, cu cuviosie ca nişte trandafiri au înflorit în văile cele mucenicești, şi miresmează întru Duhul inimile celor binecredincioşi, pierzând înşelăciunea cea răutăcioasă.

A Născătoarei

Luminează-ne pe noi Fecioară, care ai născut Lumina cea neapropiată, umple-ne de veselie şi de bucurie, şi de dumnezeiasca cunoştinţă, pe noi cei ce cu inimă curată, şi cu minte bine credincioasă te fericim pe tine.

Alt Canon, al cuviosului Maxim

Cântarea a 9-a

Irmos: Naşterea pururea Fecioarei...

Biserica lui Hristos, şi acum şi în veci, cu glas prea luminat încă propovăduieşte dogmele tale cele de Dumnezeu insuflate, ca şi sângele lui Abel prea fericite şi prea mărite Maxime.

Tăiatu-s-a mâna ta, dar prin deget dumnezeiesc, scrie credinţa cea bine credincioasă în inimi ca printr-un condei şi cerneală cu limba tăiată, şi cu cuviosul tău sânge, prea fericite.

Se cântă în lume dumnezeiască îndrăzneala ta, şi focul cel din inimă al dumnezeieştii dragostei tale; pentru care prea cu osârdie ai suferit vărsarea sângelui, cuvioase Maxime.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Stai înaintea divanului celui dumnezeiesc împreună cu mucenicii, cu care te-ai împărtăşit râvnei credinţei, părinte, făcându-ne şi pe noi casnici Stăpânului, şi următori ţie lăsându-ne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Arma noastră tu eşti Născătoare de Dumnezeu, şi zidul. Tu eşti sprijineală celor ce aleargă la tine, pe tine şi acum spre solire te îndemnăm, ca să ne izbăvim de vrăjmaşii noştri.

Irmosul: Naşterea pururea Fecioarei, ceea ce s-a arătat mai înainte dătătorului de Lege în munte prin foc şi prin rug, spre izbăvirea noastră a credincioşilor, cu cântări neîncetat o mărim.

Luminânda:

Podobie: Femei auziţi...

Adâncurile judecăţilor Tale, Mântuitorule, s-au cercat de Duhul; iar adâncurile Duhului, le-a cercat cu Duhul şi cu puterea Maxim ca un vrednic filozof. Pentru aceasta propovăduindu-ţi două voiri şi lucrări ale Tale, luminat acum se cinsteşte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Altă **Luminândă:**

Podobie: Lumină neschimbată...

Lumină s-a făcut noroadelor mărturia lui Fotie şi a lui Anichit, cei ce prin chinuri au biruit înşelăciunea, teologhisind două naşteri ale lui Hristos, pe care dimpreună să-i lăudăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

Cuvântule, cela ce eşti lumină neschimbată a Tatălui luminii Celui nenăscut, întru arătată lumina ta, astăzi în Tabor am văzut lumină pe Tatăl, lumină şi pe Duhul, care aduce la lumină toată făptura.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Văzând Moise în muntele Taborului, Mântuitorule Dumnezeirea Ta, striga: Umbra a trecut şi darul a venit.

Stih: Ale Tale sunt cerurile şi al Tău este pământul.

Ilie şi Moise în muntele Taborului povesteau slava Ta, pe care vreai să o plineşti pentru noi, Iubitorule de oameni.

Stih: Taborul şi Ermonul întru numele Tău se vor bucura.

Fulgerul dumnezeieştii feţei Tale, Mântuitorule, cei trei ucenici ai Tăi neputând să-l vadă, de frică la pământ au căzut.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *asemenea*

Înalţă cornul binecredincioşilor creştini, Împărate al tuturor, Milostive Mântuitorule, şi le dă biruinţă, pentru rugăciunile celeia ce Te-a născut pe Tine.
Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

La Liturghie

Fericirile Praznicului, Cântarea a 7-a şi 8-a, dintru amândouă Canoanele, cu Irmosul pe 6. Şi celelalte ale Sfintei Liturghii.

Canon de rugăciune către Sfinţii mucenici Fotie şi Anichit

Canon de rugăciune către Sfinţii doctori fără de arginţi şi mucenici Fotie şi Anichit (s.v. 12 august / s.n. 25 august):

https://www.academia.edu/43876096/Canon_de_rug%C4%83ciune_c%C4%83tre_Sfin%C5%A3ii_doctori_f%C4%83r%C4%83_de_argin%C5%A3i_%C5%9Fi_mucenici_Fotie_%C5%9Fi_Anichit_12_august_

https://archive.org/details/canon_202110

https://www.slideshare.net/slideshow/canon-de-rugaciune-catre-sfintii-doctori-fara-de-arginti-si-mucenici-fotie-si-anichit-s-v-12-august-s-n-25-august/270938507

***

Canon de rugăciune la Sfinţii mucenici Fotie şi Anichit - 12 august - slujitor Dani: **https://www.youtube.com/watch?v=pk0ADvCHbaE**

&&&

Troparul Sfinţilor mucenici Fotie şi Anichit, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzneri pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

facere a lui Iosif

Cântarea 1

Irmos: Adâncul Mării Roşii, cu urme neudate, pedestru trecându-I Israel cel de demult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Răbdând durerile trupului, prea lăudaţilor, cu prea puternica credinţă a cugetului, cu bucurie v-aţi mutat la viaţa cea fără de durere, rugându-vă pururea pentru noi.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu dumnezeieştile arme ale credinţei îngrădindu-te, Sfinte Anichit, vitejeşte ai mers spre împletirea vrăjmaşilor celor fără de trup şi cu puterea cea Dumnezeiască, ai prăpădit taberele acestora.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminându-te de dumnezeiască înţelegere, ai ruşinat bârfirea ritorilor şi mintea cea neiscusită a elinilor şi pe tine cu totul te-ai dat spre pătimire, mărite mucenice Anichit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Fecioară şi mai înainte de naştere şi după naştere cu adevărat te-ai arătat, prea curată căci, mai presus de cuvânt, ai născut pe Dumnezeu, cel ce a încununat pe sfinţii mucenici care au pătimit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Se veseleşte de Tine Biserica Ta, Hristoase, strigând: Tu eşti Puterea mea, Doamne şi Scăparea şi Întărirea mea.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu ajutorul lui Hristos biruind oştirile vrăjmaşului, ai primit cunună de biruinţă, mucenice Anichit, purtătorule de chinuri.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Mucenicii lui Hristos n-au purtat grijă de trup ca de un lucru stricăcios, ci cu minte vitejească au suferit chinurile cele cumplite.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Umplându-vă de apele cele făcătoare de viaţă, înţelepţilor mucenici, cu curgerile sângiuirilor voastre aţi făcut să înceteze curgerile cele tulburătoare ale înşelăciunii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Domnul, cel ce locuieşte în ceruri, S-a sălăşluit în pântecele tău, Născătoare de Dumnezeu şi a gonit de la noi toată înşelăciunea.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine, Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială precum se cuvine, grăind: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Aprinzându-vă de dragostea lui Dumnezeu, cu osârdie aţi intrat în văpaia focului, rămânând nearşi cu roua Duhului, nebiruiţilor mucenici şi dumnezeieştilor mijlocitori pentru sufletele noastre.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin multe feluri fiind chinuiţi, pătimitorii s-au lepădat de trup, căci cu toată mintea priveau spre Dumnezeu, care prin credinţă le dă lor răbdare.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca nişte turnuri prea tari ale dreptei credinţe aţi surpat zidurile vrăjmaşului şi v-aţi făcut cetăţeni ai Cetăţii celei dumnezeieşti, mucenicilor, grăind: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Nu aţi dormitat, mucenicilor, cu dormitarea păgânătăţii, ci cu dumnezeiască priveghere, prin dar aţi ridicat la lumina cunoştinţei de Dumnezeu pe cei ce dormitau totdeauna în moarte.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca o frumoasă ai născut Maică Fecioară prea curată, pe Cel frumos, care prea frumoşi a arătat pe mucenicii care tare au pătimit şi au risipit necredinţa.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci din întunericul necunoştinţei pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

De mulţimea de bătăi fiind omorât trupul tău, Sfinte mucenice Anichit, cu cuviinţă ţi-ai pricinuit viaţa cea neîmbătrânitoare şi nemuritoare, prea fericite.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Te-ai arătat nemistuit de focul cel arzător, Sfinte mucenice Fotie părtaşule al Luminii celei dumnezeieşti şi fiu adevărat al zilei celei neapuse.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Mucenicii cei măriţi, cu tot sufletul dorind de veselia celor vecuitoare, au lepădat cu totul cele trecătoare.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cine poate a tâlcui Taina ta, Stăpână, de Dumnezeu Născătoare? Căci pe Dumnezeu în chip de negrăit L-ai născut mai presus de minte şi de cuvânt.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie, Doamne, cu glas de laudă strigă către Tine Biserica, curăţindu-se de spurcatul sânge al demonilor, cu Sângele cel curs, prin milostivire, din coasta Ta.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Schingiuit fiind fără de milă ai fost înălţat pe lemn, lepădând greutatea omorârii, ai fost îmbrăcat din cer cu podoabă Dumnezeiască, Sfinte mucenice Anichit.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Când erau tare legaţi sfinţii, au rupt legăturile înşelăciunii şi cu dumnezeieştile lanţuri ale suferinţei şi ale răbdării, au sugrumat pe părtinitorul întunericului.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca nişte mari luminători v-aţi arătat, luminând toată făptura cu strălucirile tămăduirilor şi cu razele nevoinţelor celor dumnezeieşti, purtătorilor de chinuri, ai lui Hristos viteji.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Peste legile firii, Preacurată, ai născut pe Adevăratul dătător al Legii, pe care roagă-L să miluiască sufletul meu, cel biruit de legea păcatului şi să mă mântuiască.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Pe dumnezeieştii ostaşi să-i lăudăm, credincioşii; perechea slavei lui Hristos cu cântări să o cinstim şi ca pe nişte propovăduitori tari ai bunei cinstiri şi iubitori de Dumnezeu cu adevărat, toţi iubitorii de nevoinţă în laude de cântări să-i încunună pe dânşii.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii lui Avraam oarecând în Babilon, văpaia cuptorului au călcat, cu laude cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Săvârşind lupta cea străină, măriţilor, ca adevărat străini v-aţi arătat de cugetările trupului şi împreună cetăţeni cu îngerii şi împreună moştenitori cu Hristos, mucenici cei cu nume mare.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu suferinţa şi cu răbdarea aţi biruit vrăjmăşiile tuturor vrăjmaşilor celor fără Dumnezeu şi făcându-vă străluciţi cu durerile, v-aţi mutat către Lumina cea neapusă, pururea pomeniţilor.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Prea lăudaţii mucenici făcându-se Biserică Treimii celei mai presus de zei, vitejeşte au surpat la pământ stâlpii şi bisericile celor fără de Dumnezeu şi către Biserica cea cerească s-au mutat, bucurându-se.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca o mai desfătată decât cerurile, mai presus de minte ai primit pe Cuvântul cel ce nu încape nicăieri, Care în lărgimea vieţii celei dumnezeieşti aduce pe cei ce călătoresc pe calea cea strâmtă, prea curată Fecioară.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi Daniel în groapă, gurile leilor cele deschise le-a închis iar puterea focului au stins-o, încingându-se cu fapta bună, tinerii cei iubitori de dreapta cinstire de Dumnezeu, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Minte vitejească arătând, înţelepţilor, de năvălirile fiarelor nu v-aţi înspăimântat, de fierberile căldărilor nu v-aţi înfricoşat, nici de tăierile mădularelor şi nici de chinuri, grăind: toate lucrurile, lăudaţi pe Domnul.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Patimile credincioşilor vindecaţi prin patimile voastre, sfinţilor, închipuind patima cea fericită şi bolile le curăţiţi şi goniţi duhurile cele cumplite, grăind: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Prea frumoasă doimea pătimitorilor a mărturisit pe Treimea cea nezidită şi cu adevărat a făcut să piară tabăra cea nenumărată a vrăjmaşilor şi s-a împreunat cu

mulţumirile cele înţelegătoare, cântând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Preasfântă Fecioară, care ai născut pe Sfântul Dumnezeu, cel ce cu darul a încununat pe sfinţii mucenici, izbăveşte-ne şi ne sfinţeşte pe noi, care cu osârdie cântăm: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine, Fecioară, munte netăiat, S-a tăiat, adunând firile cele osebite pentru aceasta bucurându-ne, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Iată a strălucit ziua cea strălucită şi purtătoare de lumină şi plină de dar a dumnezeiescului mucenic Fotie şi a Sfântului Anichit, luminând pe toţi cei ce cinstesc într-însa pătimirile lor, cele cu raze luminoase.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-v-aţi ca nişte jăratec, arzând toată materia răutăţii; arătatu-v-aţi ca nişte cinstiţi miei, de bunăvoie fiind înjunghiaţi şi Mielului, cel ce ridică păcatele lumii, aducându-vă.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Rănile voastre, purtătorilor de chinuri şi patimile şi durerile şi răbdarea cea mai presus de minte şi luptele şi săvârşirea cu bună slăvire mărindu-le, astăzi toţi ne veselim.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Purtătorii de chinuri cei frumoşi, cu cuviosie, ca nişte trandafiri, au înflorit în văile mucenicești şi înmiresmează în Duhul inimile celor dreptcredincioşi, pierzând înşelăciunea cea răutăcioasă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Luminează-ne pe noi, Fecioară, care ai născut Lumina cea neapropiată; umple-ne de veselie şi de bucurie şi de dumnezeiasca cunoştinţă pe noi, cei ce cu inimă curată şi cu minte drept credincioasă, te fericim pe tine.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hri-stoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Purtătorilor de chinuri, prin răbdarea celor cumplite surpând înălţările vrăjmaşilor, v-aţi sălăşluit în ceruri bucurându-vă, Sfinte Fotie, pururea mărite şi fericite Anichit pentru aceasta, sunteţi fericiţi în veacul veacului, rugându-vă lui Hristos pentru noi cei ce săvârşim pomenirea voastră.

Sedelna praznicului Schimbării la Faţă a Domnului, glasul al 3-lea. **Podobie:** De frumuseţea fecioriei Tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce Ţie? Ce te voi numi pe Tine ? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig Ţie: Bucură-te, Ceea ce eşti cu daruri dăruită!

În Muntele Taborului Schimbându-Te la Faţă, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe cât s-a putut ai arătat ucenicilor Tăi strălucirea Slavei Tale celei Dumnezeieşti. Cu aceea, luminându-ne şi noi, Te lăudăm pe Tine, Unule Cel Neschimbat şi fără de moarte, Doamne şi cu credinţă grăim către Tine: Slavă, Hristoase, Împărăţiei Tale.

Imnografie

Troparul Sfinţilor mucenici Fotie şi Anichit: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Condacul Sfinţilor mucenici Fotie şi Anichit: Pe dumnezeieştii ostaşi să-i lăudăm, credincioşii; perechea slavei lui Hristos cu cântări să o cinstim şi ca pe nişte propovăduitori tari ai bunei cinstiri şi iubitori de Dumnezeu cu adevărat, toţi iubitorii de nevoinţă în laude de cântări să-i încununăm pe dânşii.

(Video) Troparul Sfinților mucenici Fotie și Anichit - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfintii-mucenici-fotie-anichit-tropar

Sinaxar - Sfinții mucenici Fotie și Anichit - 12 august:
https://www.trinitas.tv/sfintii-mucenici-fotie-si-anichit-12-august/

SFINȚII ZILEI
SFINȚII ZILEI
SFINȚII ZILEI
SFINȚII ZILEI
Sf. Mc. Fotie
Sf. Mc. Anichit
SFINȚII MUCENICI ANICHIT ȘI FOTIE AU SUFERIT MOARTE MARTIRICĂ ÎN NICOMIDIA, ÎN ANUL 305.
SFINȚII MUCENICI FOTIE ȘI ANICHIT
12 AUGUST
Quersoneso
Teodosia
Ponto Euxino
Trebisonda
Colonea
Ancira
Dorilea
Amório
Halis
Tefrique
Melitene
Samosata
Tirana
Germanicópolis
Iconio
Atalia
Adana
Tarso
Meandro

Vieţile Sfinţilor - Sfinţii mucenici Anichit, Fotie şi cei împreună cu dânşii

Cuvant Ortodox - Sfinţii mucenici Anichit, Fotie şi cei împreună cu dânşii - 12 august:
https://www.youtube.com/watch?v=yoXRiU9kqZw

***

Fiind păgânul împărat Diocleţian în Nicomidia, cetatea Bitiniei, s-a mâniat pe creştini înaintea întregului sfat şi a pus de faţă în mijlocul cetăţii o mulţime de unelte spre muncire: săbii, cuţite, ţepi, unghii de fier, tigăi, roate, căldări şi toate cele scornite pentru muncirea cea cumplită. Încă a gătit şi fiare înfricoşate, voind ca prin toate acelea să înfricoşeze pe cei numiţi cu numele lui Hristos. Şi a trimis îngroziri înfricoşate şi pe la toate marginile împărăţiei Romei, poruncind ca pretutindeni să gonească, să muncească şi să ucidă pe creştini şi multe hule vorbea asupra Unuia născut Fiul lui Dumnezeu.

În cetatea Nicomidiei era pe atunci un bărbat de neam bun, cinstit şi cu dregătoria comit, anume Anichit. Acela, umplându-se de râvnă pentru Domnul Dumnezeu, a venit înaintea împăratului şi cu îndrăzneală a mărturisit pe Iisus Hristos, adevăratul Fiu al lui Dumnezeu şi Dumnezeu, vorbind despre naşterea Lui cea dintâi fără de început şi despre întruparea cea de pe urmă, pe care a primit-o pentru mântuirea noastră. Toate acestea le-a arătat cu îndrăzneală şi a batjocorit înşelăciunea idolească, numind pe zeii păgânilor surzi şi nesimţitori şi

ocărând pe cei ce li se închină lor. Iar la sfârşit a zis: ***„O, împărate, îngrozirile tale gătite împotriva creştinilor şi puse înainte nu ne înfricoşează de fel; pentru că nu luăm în seamă nici o muncă, nici nu ne vom închina idolilor celor fără de suflet”.***

Iar împăratul, umplându-se de mânie şi nesuferind să audă mai mult cuvintele lui cele despre Dumnezeu, a poruncit ca îndată să-i taie limba. Dar Sfântul Anichit şi după tăierea limbii vorbea curat, slăvind pe Hristos.

Deci a fost bătut cu vine de bou aşa de tare, încât şi oasele îi trecuseră prin piele. Iar el, răbdând acea muncire cu bărbăţie ca în trup străin, striga cu glas tare către poporul care privea la dânsul, propovăduind pe Hristos că este Unul adevăratul Dumnezeu.

După aceea, împăratul a poruncit să-l dea spre mâncare fiarelor. Deci, a dat drumul asupra lui unui leu înfricoşat, care răcnea foarte tare; dar acela, apropiindu-se de mucenic, s-a făcut mai blând ca un miel şi se gudura la Sfântul, iar sudorile care erau pe fruntea mucenicului le-a şters cu laba ca şi cu un burete. Iar Sfântul a strigat, zicând: ***„Doamne, Iisuse Hristoase, Îţi mulţumesc că m-ai izbăvit din dinţii acestei fiare şi mă rog Ţie, Stăpâne, ca şi în cealaltă nevoinţă să-mi întinzi ajutorul dreptei Tale, ca să pot birui mânia chinuitorului şi să mă învrednicesc a lua cunună de la Tine”.***

Astfel rugându-se Sfântul, s-a făcut cutremur de pământ şi a căzut capiştea lui Eraclie cu idolul lui, iar o parte din zidurile cetăţii s-au prăvălit şi au ucis pe mulţi din păgâni. Atunci împăratul a poruncit să i se taie capul mucenicului cu sabia. Şi când călăul a ridicat sabia să taie pe mucenic, îndată i-au slăbit mâinile şi a căzut la pământ şi astfel stătea nemişcat ca un nesimţitor.

Văzând aceasta Diocleţian, a poruncit să lege pe mucenic de o roată de muncire, ce era aşezată între nişte fiare ascuţite, să pună foc dedesubt şi să întoarcă roata ca să fie tăiat bucăţi de ascuţişul fiarelor şi arzându-se de foc, să moară.

Iar Sfântul mucenic, fiind legat de roată, a grăit: ***„Doamne, Iisuse Hristoase, dezleagă-mă din muncirea aceasta, pentru ca să nu se teamă cei ce privesc la mine; ci, văzând grabnicul Tău ajutor, să se întărească a sta cu bărbăţie împotriva muncitorului şi să ia de la Tine cununa biruinţei”.*** Atunci îndată s-au dezlegat legăturile cu care era legat, roata a stat nemişcată şi focul s-a stins.

După aceea chinuitorul a poruncit să umple o căldare cu plumb, s-o fiarbă şi să arunce pe pătimitor într-însa. Atunci s-a văzut îngerul Domnului intrând cu mucenicul în căldare şi îndată plumbul s-a răcit ca gheaţa.

Astfel nevoindu-se Sfântul Anichit pentru dreapta credinţă, o rudenie a lui, anume Fotie, văzând puterea lui Hristos care păzea pe robul Său, a lepădat toată frica şi ieşind din poporul care privea la privelişte, a alergat la Sfântul mucenic, cuprinzându-l pe dânsul cu dragoste şi sărutându-l; numindu-l părinte şi mijlocitor al mântuirii sale şi arătându-se gata ca, împreună cu dânsul, să pătimească toate muncile pentru Hristos. Iar către împărat a strigat, zicând: ***„Ruşinează-te, închinătorule de idoli, căci zeii tăi nu sunt nimic!”***

Atunci împăratul a strigat către slujitori: „Tăiaţi-l cu sabia!” Dar când unul din slujitori şi-a scos sabia să lovească pe mucenic, i s-au întors, prin puterea lui Dumnezeu, mâinile cu sabia spre sine şi lovindu-se peste genunchi, a căzut la pământ şi a pierit.

Iar Sfântul Fotie şi cu Sfântul Anichit au fost legaţi cu lanţuri de fier şi împreună închişi în temniţă.

Apoi, după trei zile, Diocleţian scoţând pe mucenici, a zis către dânşii: „De mă veţi asculta pe mine şi de vă veţi închina zeilor, vă voi cinsti cu cinste mare şi vă voi îmbogăţi cu averi”.

Iar Sfinţii au răspuns: „Cinstea şi bogăţia ta să fie cu tine întru pierzare!”

Atunci muncitorul, mâniindu-se, a poruncit ca să-i spânzure goi la muncire şi cu unghii de fier să le strujească trupurile lor; apoi cu lumânări aprinse să le ardă şi după aceea să-i ucidă cu pietre. Dar întru toate muncile acelea, Sfinţii se veseleau, mulţumind lui Dumnezeu, ca şi cum nu simţeau nici o durere, căci Domnul îi păzea pe ei nevătămaţi, pentru slava sfântului Său nume. După aceasta i-a legat de picioarele unor cai sălbatici, dar nici aşa nu au fost biruiţi de cei ce-i munceau, pentru că au fost păziţi fără vătămare şi fiind târâţi, mergeau ca într-o căruţă şi cântau puterea cea nebiruită a Domnului şi unul cu altul se întăreau prin cuvinte.
Iar caii cei sălbatici deodată stând, picioarele Sfinţilor s-au dezlegat şi s-au sculat sănătoşi.

Atunci chinuitorul iarăşi a poruncit ca să-i bată pe ei foarte tare şi amestecând oţet cu sare, să toarne pe rănile lor şi după aceea să-i arunce în temniţă. Astfel au petrecut Sfinţii în temniţa aceea trei ani. Iar după ce a trecut acel timp, iarăşi i-a

scos la muncire şi chinuitorul a poruncit ca trei zile să ardă baia poporului cea de piatră şi să închidă într-însa pe mucenici; dar Sfinţii rugându-se lui Dumnezeu în baia aceea, deodată baia s-a despicat şi izvorând apă, le-a fost lor spre răcorire.

Iar după două zile, slujitorii deschizând baia, au văzut într-însa pe Sfinţi vii, umblând şi cântând şi au spus despre aceasta împăratului. Dar el, necrezându-i, s-a dus singur ca să-i vadă, iar Sfinţii, văzând pe împărat, au strigat către dânsul: ***„Iată noi, o, muncitorule, în toate muncile ne-am arătat biruitori, iar tu eşti biruit şi ruşinat!”***

Atunci împăratul, întorcându-se cu ruşine, a poruncit să-i prindă pe mucenici şi să-i ţină legaţi, până ce va socoti cum îi va pierde. Apoi a făcut un cuptor mare şi l-a întărit cu patru stâlpi de fier, în care putea să încapă mulţime de oameni şi l-a ars, precum a ars Nabucodonosor cuptorul Babilonului, vrând să arunce într-însul spre ardere, nu numai pe aceşti doi mucenici, ci şi pe toţi creştinii care i-ar fi aflat. Dar creştinii, cu femeile şi cu copiii, neaşteptând tragerea şi aruncarea în cuptor de către păgâni, singuri spre dânsul alergau cu grăbire şi cu mare glas strigau: ***„Creştini suntem şi cinstim pe Unul Dumnezeu!”***

Iar Sfinţii mucenici Anichit şi Fotie au intrat cei dintâi în cuptorul acela; apoi şi toată mulţimea creştinească care se adunase acolo, ridicându-şi mâinile spre cer şi rugându-se, s-au aruncat în mijlocul cuptorului şi strigau din văpaie, zicând: „Mulţumim Ţie, Atotputernice Dumnezeule Tată, că prin Unul născut Fiul Tău, prin Domnul nostru Iisus Hristos ne-ai adunat pe noi la această cunună mucenicească. Rugămu-ne Ţie, Preamilostive, întinde de sus mâinile Tale şi primeşte sufletele noastre întru odihna cea veşnică, pe care ai gătit-o mărturisitorilor Tăi”.

Astfel rugându-se, s-au sfârşit, iar Sfinţii Anichit şi Fotie au stat vii trei ceasuri în cuptorul acela. Apoi, rugându-se, şi-au dat sufletele lor în mâinile lui Dumnezeu. Şi trăgând slujitorii cu cârlige de fier trupurile celor doi Sfinţi, i-au văzut că erau atât de nevătămaţi de foc, încât nici de perii lor nu se atinsese focul. ***Deci mulţi din cei necredincioşi au crezut în Hristos Dumnezeul nostru, Căruia se cuvine slava, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, în veci. Amin.***

Sfinții mucenici Fotie și Anichit - drumul spre sfințenie

Primind putere de la Domnul și biruind toate torturile la care au fost supuși de către păgâni, cei doi Sfinți mucenici Anichit și Fotie au trecut la Domnul după ce au intrat într-un cuptor cu foc, nu pentru că trupurile lor ar fi ars, ci pentru că s-au rugat pentru veșnicie.

***

Pe vremea când împăratul păgân Dioclețian s-a mâniat pe creștini și a început să îi tortureze, punând în mijlocul cetății mulțime de unelte, un bărbat cu funcția de comit, Anichit, a venit în fața împăratului și a mărturisit că este credincios.

Fiindu-i tăiată limba și aruncat fiarelor, leul care ar fi trebuit să îl ucidă era ca un mielușel și, pentru rugăciunile Sfântului Anichit, capiștea idolească s-a prăbușit, murind mulți păgâni.

Pe când au vrut să îi taie capul cu sabia, puterea călăilor a slăbit, iar când l-au aruncat în găleata cu plumb încins, plumbul s-a răcit ca gheața, fiind și un înger acolo.

Văzând pătimirile lui și ajutorul primit de la Domnul, Fotie, o rudă a Sfântului Anichit, a alergat și l-a mustrat pe împăratul fără de minte. După ce au fost închiși în temniță trei zile și după alte multe chinuri, cei doi Sfinții Anichit și Fotie au intrat într-un cuptor cu foc și, după trei ore de rugăciune, au trecut la cele veșnice, fără ca trupurile lor să fie mistuite.

Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor mucenici Fotie şi Anichit

În această lună (august), în ziua a douăsprezecea, pomenirea Sfinţilor mucenici Fotie şi Anichit.

Acesti Sfinţi au trăit şi pătimit în zilele împăratului Diocleţian (304). Sfântul Fotie era nepot al Sfântului Anichit.

Şi făcând Diocleţian în Nicomidia cuvinte împotriva creştinilor, fiind de faţă tot sfatul şi punând la mijloc mulţime de unelte de chinuri, se lăuda că va chinui pe cei ce vor chema numele lui Hristos şi că va izgoni pe creştini din tot locul şi hulea foarte împotriva slavei Unuia-Născut Fiului lui Dumnezeu.

Fiind de faţă şi Sfântul mucenic al lui Hristos, Anichit nu s-a spăimântat de înfricoşările tiranului, ci s-a mărturisit cu îndrăzneală că este creştin, ocărând rătăcirea idolilor şi zicând că sunt surzi şi nesimţitori, cei ce se închină lor şi-i cinstesc.

Pentru aceste cuvinte a fost bătut cu vine de bou, până când i s-a rupt carnea şi i se vedeau oasele. După aceea au dat drumul asupra lui unui leu, de care Sfântul s-a spăimântat. Dar leul apropiindu-se de dânsul, se arăta mai blând de cum ar fi fost o oaie şi ca şi cum i-ar fi fost milă de Sfântul, ştergea ca şi cu un burete cu piciorul său cel drept, sudoarea ce curgea pe obrazul Sfântului de frică. Atunci, mucenicul

mulţumind lui Dumnezeu, la sfârşitul rugăciunii sale, s-a făcut cutremur şi de cutremur a căzut idolul lui Iraclie şi s-a făcut ca praful şi a căzut şi o parte a cetăţii Nicomidiei, omorând pe mulţi din elini.

Pentru aceasta a fost mult chinuit, dar rămânând nevătămat, nepotul său Fotie, a alergat la Sfântul, îl îmbrăţişă, tată şi unchi numindu-l.

Iar împăratul a poruncit ca amândoi să fie chinuiţi în toate chipurile până ce vor muri.

Şi după multe chinuri, cei doi Sfinţi au fost băgaţi într-un cuptor cu foc şi acolo îşi primiră sfârşitul chinurilor şi cununile biruinţei, însă se spune că, atunci când au fost scoşi afară din cuptor, erau întregi, nefiind arşi de foc nici la păr.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii mucenici Fotie şi Anichit

Sfinţii mucenici Fotie şi Anichit au pătimit în timpul împăratului Diocleţian (284-305) şi erau din cetatea Nicomidiei. Anichit era slujbaş împărătesc, iar Fotie era nepotul său.

Pe când Diocleţian îi chinuia pe creştini, Anichit, plin de dragoste pentru Hristos, a venit singur şi a mărturisit credinţa sa. Atunci împăratul a poruncit să i se taie limba şi să fie apoi aruncat fiarelor sălbatice ca să-l sfâşie.

În timp ce Anichit era supus la chinuri, Fotie, văzând puterea credinţei unchiului său, L-a mărturisit şi el pe Mântuitorul Iisus Hristos.

De aceea, Anichit şi Fotie au fost arşi de vii, primind astfel cununa muceniciei.

Sfântul Anichit este invocat în rugăciunile de la Taina Sfântului Maslu şi de la slujba Sfinţirii apei.

Troparul Sfinţilor mucenici Fotie şi Anichit: „Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule”.

Sorin Ioniţe - Calendar Ortodox - Sfinţii mucenici Fotie şi Anichit; Duminica a 11-a după Rusalii (Pilda datornicului nemilostiv)

Sfinţii mucenici Fotie şi Anichit (†306) - au pătimit în Nicomidia (Bitinia - Asia mică) în timpul persecuției pornite de împăratul Diocleţian împotriva creştinilor.

Tropar, glasul 4: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Sfântul Anichit era căpitan în armata imperială. Auzind că este creştin, împăratul a încercat să-l convingă să se aducă jertfă zeilor păgâni, însă Sfântul Anichit l-a înfruntat cu mult curaj, fapt pentru care a fost supus supliciilor.

Văzând chinurile la care era supus pentru dragostea sa faţă de credința creştină, Fotie, nepotul Sfântului Anichit, a mărturisit în văzul tuturor faptul că şi el este creştin.Pentru mărturisirea sa a fost închis alături de Sfântul Anichit.

În ciuda încercărilor de a-i convinge să se lepede de la credința creştină, Sfinţii Anichit şi Fotie au rămas neclintiţi în credința lor şi au suferit moarte martirică după numeroase chinuri la care au fost supuşi.

Au fost aruncați într-un cuptor de foc, însă au trecut la cele veșnice, prin minune divină, fără să fie atinși de flăcări.

Proloage - Pomenirea Sfinţilor mucenici Fotie şi Anichit († 305)

Luna august în 12 zile: pomenirea Sfinţilor mucenici Fotie şi Anichit († 305)

Aceşti sfinţi mucenici au pătimit pe vremea păgânului împărat Diocleţian şi erau din cetatea Nicomidiei; Anichit era slujbaş împărătesc, iar Fotie era nepotul lui.

Stând însuşi împăratul, pe scaunul de judecată şi osândind pe creştini, Anichit, plin de dragoste pentru Hristos, a venit singur şi a mărturisit, cu îndrăzneală, credinţa sa. Împăratul a poruncit să i se taie limba şi apoi, să fie dat fiarelor sălbatice ca să-l sfâşie.

Sfântul nu s-a abătut de la credinţa lui, ci a primit osânda cu multă îndrăzneală. A fost întins pe o roată cu ţepuşe ascuţite şi, apoi, a fost aruncat într-o căldare cu plumb topit.

Fotie, văzând puterea credinţei unchiului său, a mers şi el, şi a mărturisit că se închină lui Hristos, ocărând idolii păgâneşti.

Împreună pătimind, unchiul şi nepotul au ruşinat, prin răbdarea lor, pe prigonitorii cei fără de suflet, până ce, cu voia lui Dumnezeu, au primit moartea, fiind arşi de vii. Şi aşa au primit sfârşitul chinuirii lor şi cununile biruinţei.

Întru această zi, învăţătura a Sfântului Ioan Gură de Aur, pentru umilinţa sufletului.

Să stea scrise, întotdeauna, în gândul tău, tainele acelea despre înfricoşătoarea a doua venire, adică: Judecătorul cel înfricoşător, şezând pe scaun, cărţile deschise, faptele cele ascunse ce se vor vădi, desfrânările, furturile, jafurile, lăcomiile, hulele, clevetirile, invidiile, războaiele, batjocurile. La acestea toate să te gândeşti, iubitule.

Încă, şi la acestea să iei aminte: răul cel clocotitor al focului nestins, mulţimi nenumărate de îngeri, care stau înainte, împrejurul Tronului, şi tot neamul omenesc întrebat şi dând răspuns de cele făcute, drepţii despărţindu-se de cei păcătoşi.

Şi, pe scurt, să zicem şi cele ce se vor întâmpla drepţilor atunci. Că blândeţile, dreptatea, înţelepciunea, milostenia, alinarea, răbdarea în primejdii şi toată ceata faptelor bune avându-le, acestea îi vor duce în Împărăţia Cerului.
Precum rădăcina tuturor acestora este postul, asemenea şi rădăcina tuturor acelora este saţiul. Şi nu se cade a grăi de rău despre omul drept. Iar cei ce blestemă şi urăsc pe robul lui Dumnezeu, greşesc asupra lui Hristos. Că sufletul cel ce place oamenilor şi doreşte slavă de la ei, nu va vedea Împărăţia Cerurilor, chiar şi lucruri bune de ar face.

Prin trei lucruri poate tot sufletul să se lipsească de Dumnezeu: sau prin căldura credinţei, sau prin frica de Dumnezeu, sau prin învăţătura Domnului.

Vârful faptelor bune este a răbda cu bucurie minciunile şi clevetirile, fiindcă, cel cu adevărat smerit cu gândul, nu se tulbură când este asuprit, nici nu se răzbună pentru că este asuprit, ci primeşte clevetirea, ca şi când ar fi adevărată. Şi nu se îngrijeşte a se certa cu oamenii, că l-au clevetit, ci îşi cere iertăciune. Iar unii şi-au pus şi nume de batjocură, măcar că ei nu erau asemenea oameni.

Iar când vei voi să faci începătura la lucrul lui Dumnezeu, socoteşte, mai întâi, că nu ai de trăit veşnic în lumea aceasta, că nădejdea numai în viaţa aceasta, slăbeşte mintea.

Dumnezeului nostru slavă, acum şi pururea şi în vecii vecilor! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinţilor Anichit şi Fotie

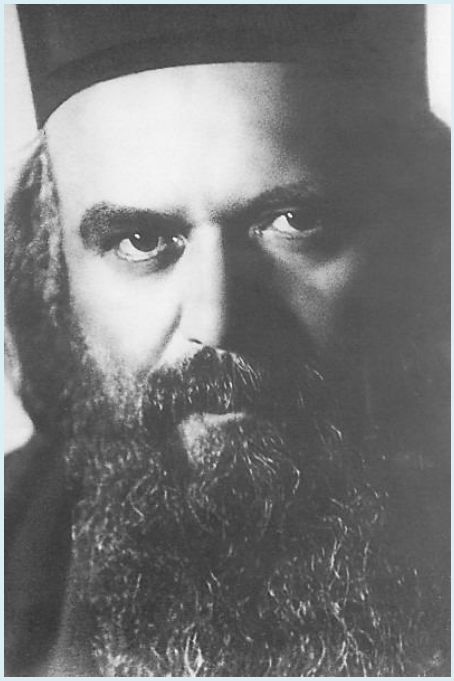

Împăratul Diocleţian s-a dus odată să cerceteze cetatea Nicomidiei, cu intenţia ascunsă şi rea de a îi lichida pe toţi creştinii de acolo. Dar atunci când a declanşat torturile lor publice, Anichit, unul dintre demnitarii de rang înalt ai cetăţii L-a mărturisit cu tărie pe Hristos înaintea împăratului şi a mulţimii de popor prezent în piaţă.

El a mai denunţat şi prostia închinării la obiecte de lut şi piatră, închinare nedemnă de fiinţa raţională care este omul.

Împăratul a poruncit ca lui Anichit să îi fie tăiată limba, însă cu puterea lui Dumnezeu, el a continuat să vorbească.

Ei apoi au dat drumul unui leu, cu gândul că acesta se va repezi la Mucenic ca să îl sfâşie, dar leul dimpotrivă, s-a gudurat blând pe lângă Anichit. În acea clipă s-a prăbuşit şi templul lui Hercule.

Fotie, o rudă a lui Anichit, văzând minunea aceasta şi tăria lui Anichit, a strigat către împărat: „O, idolatrule, iată eşti acoperit de ruşine! Iată, de nimic sunt zeii tăi!"

Împăratul atunci a poruncit decapitarea neîntârziată a lui Anchit şi uciderea pe loc a lui Fotie.
Dar călăul, în loc să îl omoare pe mucenic, s-a lovit fără să vrea pe sine şi a murit pe loc.

După torturi prelungite, amândoi mucenicii, Anichit şi Fotie, au fost aruncaţi în temniţă, unde au zăcut timp de trei ani. După scurgerea acelui timp s-a poruncit cu privire la ei aprinderea unui foc puternic, în care au fost aruncaţi.

Mulţi creştini atunci, bărbaţi, femei şi copii, le-au urmat mucenicilor, intrând în acel foc. Din mijlocul flăcărilor cuptorului cântarea de laudă a mucenicilor către Dumnezeu se auzea până departe.

Ei au luat cu toţii mucenicia cam pe la anul 305.

Sfinţii Anichit şi Fotie sunt invocaţi la rugăciunile de la Taina Sfântului Maslu şi de la slujba Sfinţirii Apei.

Sfinţii Fotie şi Anichit [1] (12 august)

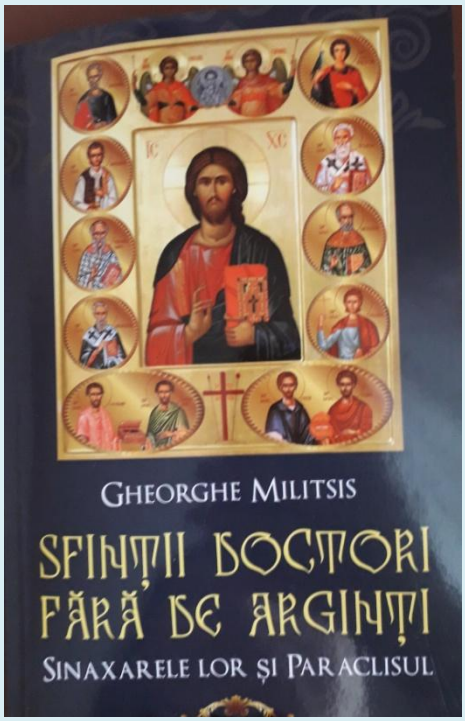

Tropar: Boli vindecaţi, atleţi ai lui Hristos, Fotie fericite şi minunatule Anichit, şi pe tineri îi păziţi mereu de felurite deprinderi rele şi de toată suferinţa!

***

Din clipa în care a luat frâiele imperiului, Diocleţian şi-a fixat ca scop principal distrugerea religiei creştine. Ameninţa că „vrea să-i persecute până la marginile lumii pe cei care cheamă numele lui Hristos şi să-i nimicească în fel şi chip".

Printre primii care au auzit despre edictul [2] împăratului [3], care proclamă prigoana împotriva creştinilor s- a aflat şi Anichit [4], mucenicul lui Hristos.

---

[1] În limba greacă, Ανίκητος (Anichit) înseamnă „Invincibilul", Φώτιος (Fotie) se poate traduce prin „Cel luminat", pentru că e format din cuvântul φως care înseamnă „lumină", (n. trad.)

[2] Edict = Decret emis de un rege sau de un împărat prin care se stabileau norme imperative cu privire la o anumită problemă. (n. trad.)

[3] Între anii 303-304, Diocleţian a promulgat patru edicte anticreştine. Voia să reînvie vechile culte păgâne, astfel încât cultul lui Jupiter devine obligatoriu în întreg imperiul. (n. trad.)

[4] Anichit era membru al Senatului şi un om înţelept, cu o vastă cultură. (n. trad.)

Anichit a măr-turisit cu curaj că el estte creştin şi că religia în care crezuse iniţial (credinţa idolească) este înşelătoare. Şi a adăugat următoarele: „împărate, te amăgeşti dacă îţi închipui că măsurile pe care le-ai luat împotriva creştinilor te vor ajuta să-ţi atingi scopurile nelegiuite. Află, împărate, că astăzi creştinii alcătuiesc partea cea mai sănătoasă a Imperiului Roman. Şi ar fi naivi şi împietriţi la inimă dacă ar crede în idoli. De aceea, orice măsuri vei lua împotriva lor, în final tu vei pierde, iar ei vor fi mucenici încununaţi cu slavă".

Cuvintele Sfântului Anichit i-au mâniat atât de tare pe închinătorii la idoli, încât s-au repezit asupra lui şi l-au bătut. Rănile pe care i le-au pricinuit acele lovituri erau atât de mari şi de adânci încât i se vedeau oasele.

Furia păgânilor nu s-a potolit însă. L-au aruncat în arena amfiteatrului şi au slobozit un leu care s-a năpustit asupra lui, dar cum a ajuns lângă Anichit ,“ a devenit mai blând ca un miel şi compătimindu-l pe mucenic, i-a şters cu laba lui dreaptă sudoarea de pe faţă.”

În acea clipă s-a produs un cutremur, iar statuia lui Hercule, care se bucura de multă cinstire în Nicomidia, a fost distrusă.

Diocleţian a poruncit apoi ca Sfântul Anichit să fie decapitat. Însă, Dumnezeu a arătat iarăşi că nimic rău nu ni se poate întâmpla, dacă nu o îngăduie El.

Ostaşul care trebuia să-i taie capul mucenicului nu a reuşit să execute ordinul împăratului pentru că „mâna i-a fost ţinută şi nu putea să coboare sabia".

Atunci, Diocleţian a poruncit ca Sfântul Anichit să fie legat de o roată sub care să se aprindă un foc. Sfântul mucenic s-a rugat la Dumnezeu şi legăturile cu care îl legaseră s-au desfăcut, iar din pământ a izvorât apă, care a stins focul.

Printre cei prezenţi, care au fost martori la noua intervenţie a lui Dumnezeu, se număra Fotie, nepotul lui Anichit. Când a văzut acestea Fotie a prins curaj, a alergat şi şi-a îmbrăţişat unchiul şi astfel au fost puşi amândoi în lanţuri din porunca împăratului.

Sfântul hagiograf istoriseşte nenumăratele torturi inumane pe care le-au îndurat Anichit şi Fotie.

În final, lămurindu-se împăratul că nu poate să-i vatăme în nici un fel întrucât Dumnezeu îi ocrotea, i-a aruncat în temniţă.

După trei ani de închisoare, i-a pus într-un cuptor şi acolo, rugând fierbinte la Domnul, cei doi mucenici Anichit şi Fotie şi-au încredinţat sufletul lor sfânt în mâinile Dreptului Judecător, de la care au primit cununa cea neveştejită: sfinţenia.

Sfânta noastră Biserică îi sărbătoreşte pe 12 august şi ne cheamă pe noi, credincioşii, să urmăm pilda lor, îndurând cu răbdare greutăţile şi poverile acestei vieţi vremelnice.

(Extras din cartea: Gheorghe Militsis - Sfinţii doctori fără de arginţi - Sinaxarele lor şi paraclisul)

Sfinţii mucenici Fotie şi Anichit, doctori fără de arginţi

„Primit-aţi sfârşitul cel prea fericit şi întru tot cinstit şi dorit de cei vrednici şi nădejdile cele veşnice prea vitejilor şi ne izvorâţi nouă pâraie de minuni, care ridică arsura patimilor din suflet şi din trup, a celor ce cu bună credinţă, pururea săvârşesc serbarea voastră cea de peste an, prea lăudaţilor“ (Minei pe August, Tipografia Cărţilor Bisericeşti, Bucureşti, 1894, p. 133.)

***

Sfinţii mucenici Fotie şi Anichit au fost doctori fără de arginţi, adică vindecători de boli cu harul lui Dumnezeu, fără a lua vreo plată lumească, ci doar bucuria cea fără de sfârşit a iubirii dumnezeieşti.

Pentru ei, cei ce au alungat moartea de la oamenii sărmani prin vindecare, moartea mucenicească a fost întâlnirea cu Doctorul veacurilor, vindecătorul de boală şi de moarte a neamului omenesc prin Învierea Sa din morţi.

Sfârşitul cel vremelnic a fost pentru ei prilej de bucurie şi pridvor ales al intrării în Biserica cea prea curată a veşniciei, acolo unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viaţă fără de sfârşit. De acolo vine Doctoria cea veşnică a nemuririi - Euharistia şi pansamentele cele prea bune ale rugăciunilor Sfinţilor.

Trupurile lor, împovărate de grija celor bolnavi, aplecate cu iubire asupra celor ce zac în suferinţă, au devenit după moarte izvoare de vindecări, fără hotar sau circumscriere spaţială, şi pâraie care izvorăsc din cer şi adapă cu sănătate toată partea cea de sub cer. (Pr. Ioan Valentin Istrati)

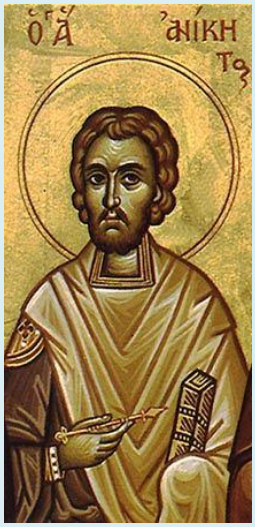

Sfântul mucenic Anichit

Aceşti Sfinţi au trăit şi pătimit în timpul împăratului Diocleţian. Fotie era nepotul lui Anichit.

În 305, când a început persecuţia împotriva creştinilor în Nicomidia, Anichit, cu mult curaj, a mărturisit că este creştin şi că nu se va închina niciodată idolilor păgâni. A fost bătut crunt şi în timpul chinurilor, nepotul său Fotie l-a îmbărbătat.

Împăratul a poruncit ca amândoi să fie băgaţi într-un cuptor cu foc şi aşa şi-au primit sfârşitul vieţii.

Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Iviron

Mănăstirea Iviron adăposteşte unul din cele mai valoroase tezaure din Sfântul Munte, constând în părţi din sfintele moaşte a peste 150 de sfinţi.

În Paraclisul Sfinţilor Arhangheli din katholikonul mănăstirii se păstrează o bucată din lemnul Sfintei Cruci, precum şi părţi din hlamida, buretele şi trestia de la Răstignirea Mântuitorului.

Tot aici se află moaşte ale Sfinţilor:

- *Teodor Stratilat,*
- *Vasilevs - episcopul Amasiei,*
- *Mihail - episcopul Sinadelor,*
- *Panteleimon,*
- *Fotini samarineanca,*
- *Eupraxia,*
- *Parascheva,*
- *Cosma şi Damian,*
- *Gheorghe,*
- *Iacov Persul,*
- *Nestor,*

- *Evstatie,*
- *capetele Sfinţilor Fotie mucenicul, Ierotei Iviritul, Nichita,*
- *părţi din capetele Sfinţilor Grigorie de Nyssa şi Elefterie,*
- *precum şi mir de la Sfântul mare mucenic Dimitrie.*

Schevofilachionul mănăstirii, aflat deasupra pridvorului, adăposteşte veşminte brodate, vase bisericeşti, veşmântul arhieresc al patriarhului Dionisie al IV-lea, mantia patriarhului Grigorie al V-lea, o minunată dveră care are brodată pe ea Adormirea Maicii Domnului, sacosul împărătesc al lui Ioan Ţimiski.

De asemenea, aici se păstrează un rând de Sfinte Vase de aur din 1587-1588, cu 12 scene gravate, reprezentând cele 12 Praznice împărăteşti, precum şi o îmbrăcăminte de Evanghelie (1578-1605) tot din aur şi cu cele 12 Praznice gravate pe ea, darul Katolicosului (patriarhului) Eftimie al Abhaziei.

Obiectul de mare valoare al mănăstirii este lămâiul de 1,5 m înălţime, cu 7 sfeşnice şi cu 30 de lămâi de argint. Inscripţia în greceşte şi ruseşte menţionează că a fost donat mănăstirii de locuitorii Moscovei în anul 1818.

Printre obiectele de cult donate de domnitorii români acestei mănăstiri se află un orar, brodat cu fir de aur, argint şi mătase, într-un atelier din Ţara Românească, datat 30 aprilie 1533, reprezentând o donaţie a diaconului Radivoi şi a soţiei sale, Anca.

Un alt obiect de mare valoare este o poală de icoană brodată, cu faţă dublă, reprezentând Buna Vestire şi Învierea, dăruită de Radu Paisie şi fiul său, Vlad, la anul 1545.

Icoane

Sf. Mc. Fotie
Sf. Mc. Anichit

Sf. Mc. Fotie
Sf. Mc. Anichit

Sf. Mc. Fotie
Sf. Mc. Anichit
Sf. Mc. Fotie
Sf. Mc. Anichit

СВ МЧ
ФОТІЙ
СВ МЧ
НІКІТА

Sfântul mucenic Fotie

Sfântul mucenic Anichit

Ὁ ἅγιος
Ἀνίκητος

ΗΤΟΣ
Ὁ ἅΓΙΟΣ
ΦΩΤΙΟΣ

Sf. Mc. ANICHIT
Sf. Mc. POTIE
12 august

12 august

SF. MC. ANICHIT
SF. MC. FOTIE

Sfântul
Mucenic
FOTIE
Sfântul
Mucenic
ANICHIT

Ὁ ἅγιος
ἈΝΊΚΗΤΟΣ
Ὁ ἅγιος
ΦὨΤΙΟΣ

Ὁ ἅγιος
ΦΩΤΙΟΣ
Ὁ ἅγιος
ΑΝΙΚΗΤΟΣ

Troparul Sfinților Mucenici Fotie și Anichit

12 August - Glasul 4

Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoințele lor, cununile nesctricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au și ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuiește sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici Anichit şi Fotie!